

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

—
—
Teisel pool mäge
—
—

Elu parimad asjad ei muutu eal...

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Just Over the Mountain
2002

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2002 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08428823
ISBN 978-9949-87-107-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kiindumusega Carla Neggersile.

ESIMENE PEATÜKK

June Hudsonil olid raudsed närvid. Kolmekümne seitsme aastane June oli töötanud Californias Grace Valley väikelinnas arstina üle kümne aasta ja seisnud silmitsi proovikividega, mis ei sobinud nõrganärvilistele. June oli aidanud pikapi kastas beebi ilmale, hoidnud metsatöölise lõmastatud jäsemel meditsiinikopteri saabumiseni jääd peal ning jaganud rahulikult ja arukalt arstlikke nõuandeid, ise samal ajal marihuaanakasvataja püssitorust sisse vaadates. Oojaa, ta oli naiselik, ent vintske. Tugev. Kartmatu.

Võib-olla mitte päriselt kartmatu, kuid ta oli õppinud kartmatuna *näima*. See oli kõikvõimsa arsti ABC.

Ühel varahommikul sai ta telefoni teel hirmuäratava uudise, mis pani tema südame pekslema ning lauba ja ülahuule higist pärlendama. Ta muutus jalust nõrgaks ja vajus abitult köögitaaburetile.

Jutuajamine algas üpris süütult, kui June'i sõbratar Birdie teatas: „Chris tuleb koos poistega koju.“ Chris oli Birdie poeg ja poisid olid Birdie neljateistaastased kaksikutest pojapojad.

„Külla?“ oletas June.

„Tema sõnul jäädavalt. Chris ja Nancy lahutavad abielu.“

June vakatas. Ta oli jahmunud. Kohkunud. *Lahutavad?*

„Ta tundis huvi, kas oled veel vallaline,“ jätkas Birdie särtsaka heliseva häälega. Lootusrikkalt.

Samal hetkel hakkas kartmatu June värisema ja vappuma. Chris oli tema vana kallim. Tegelikult lausa esimene armastus. Aga ka esimene ja kõige kohutavam südamevalu. June oli ammu unistanud, et seob Chris Forresti kinni ja piinab teda valu eest, mida mees oli talle noorpõlves põhjustanud.

Birdie ja kohtunik Forresti ainuke poeg Chris oli elanud umbes kaheksateist aastat Lõuna-Californias ning abiellunud teise keskkooliaegse sõbra – või June'i rivaali – Nancy Cruise'iga. Mees oli Grace Valleys kõigest mõne korra külas käinud. Tema vanemad armastasid külastada poja kodu San Diegos. Chrisi harvade külaskäikude ajal andis June endast parima, et teda vältida. Mehega kokku sattudes oli ta vana rahu ise, eemalolev ja ükskõikne. Tema kehahoiak ja näoilme andsid mõista, et juhtunu on minevik ja ta ei vaevu mehele mõtlemagi.

See oli osaliselt tõsi. Ta ei õhanud kuigi sageli kahekümne aasta taguse viltu läinud suhte järele. Ent teisest küljest, alati, kui ta Chrisi nägi, meenusid talle paugupealt kaks asja: noormees oli ta kohe pärast keskkooli lõppu ainsagi selgituse või vabanduseta maha jätnud ja Nancy juurde läinud, ning Chrisi poisilikult hea välimus polnud kuhugi kadunud. June vihkas teda mõlemal põhjusel.

Ja nüüd, lahutatuna, tundis mees huvi, kas June on saadaval? *Hähh! Unista edasi, Chris Forrest!* mõtles June ärapõlatud kallima pika vihaga.

Ta lobises veidi Birdiega, kes oli seesugusest sündmuste käigust väga elevil. Pärast toru hargile panekut jäi June kõõgita buretile ja hakkas Chrisi aeglast mõrva plaanima. Ent telefon helises kohe uuesti.

„Chris Forrest kolib tagasi Grace Valleysse,“ teatas June'i isa Elmer.

„Kas tõesti?“ teeskles June üllatust. „Birdie ja Kohtunik on kindlasti vaimustuses.“

„Tuleb välja, et ta läks Nancyst lahku ja sai laste hooldusõiguse, mis on üpris loogiline, kuna nad on ikkagi poisid.“

„Kui tore.“

„Nad lahutasid,“ rõhutas Elmer.

„Ma ei pidanud seda toredaks,“ lausus June. „Tore on see, et ta koos poegadega siia kolib. Peamiselt Birdie ja Kohtuniku pärast.“

„Kas see paneb sinugi põsed veidi õhetama?“ tahtis Elmer teada. „Et ta jälle vallaline on?“

June'i põsed lõkendasid tõepoolest, kuid mitte kirest. Kas isa arvas tõepoolest, et ta võtaks selle lurjuse tagasi oma rüppe? „Kindlasti mitte. See oli lapsepõlvevärk. Sain sellest juba paar aasta-kümnet tagasi üle.“

„Ah nii?“ kostis Elmer. „Kas täna sööme sinu juures pikkpoissi?“

„Isa? Ega sa juhtumisi kuulnud, millal nad tagasi tulevad?“

„Minu meelest ütles Kohtunik, et kohe, sest Chris tahab poisid kooli registreerida. Niisiis... pikkpoiss? Täna on jälle teisipäev.“

„Kohe?“ June puudutas hajameelselt oma juukseid, mis olid veel duši all käimisest niisked. Ta polnud juustega eales osav olnud. Ta võis mängleva kergusega eemaldada põletikulise pimesoole ja õmmelda haava niiviisi kokku, et ilukirurgki kadestanuks, kuid oma tumblondide õlgadeni ulatuvate juustega – mis olid nõudepesuveekarva blondid, nagu emal oli kombeks öelda – ei osanud ta midagi peale hakata.

Nancy olid alati olnud suurepärased juuksed: paksud, külluslikult pruunid, pikad ja läikivad.

June silmitses oma käsi. Need olid arsti käed. Lühikesed küüned, suurest küürimisest roosaks tõmbunud sõrmenukid ja... mis see veel oli? *Pigmendilaik?*

Ta oli kuulnud, et Chris, Nancy ja nende pojad kuulusid ühte maaklubisse.

„Tule kella kuue paiku minu juurde, isa.“

„Oled kombes, June? Su hääl on kohutavalt väsinud. Kas käisid eile õhtul väljakutsetel?“

June kuulis magamistoast tuttavat heli, kui vibreerima seadistatud piipar hakkas öökapil ringi sõitma. Grrrr. Juhtmeta telefon kõrva juures, sööstis June piipari järele. „Ei, mind ei kutsutud kuhugi. Eile oli vaikne õhtu. Oih, pean minema, isa! Sain väljakutse. Pärastpoole näeme?“

„Jah,“ oli isa päri.

Piipari ekraanil oli politseijaoskonna telefoninumber, millele oli hädaolukorra kirjeldamiseks lisatud hädaabinumber 911. June unustas Chris Forresti, lülitus teisele lainele ja valis numbri. „June räägib,“ ütles ta.

Sõnumi oli saatnud asešerif Ricky Rios. „Politseiülem Toopeek reageeris väljakutsele Culley tallide juures, kus toimus tulistamine, June. Ta vajab sind esimesel võimalusel sinna.“

„Kas Tom kutsub parameedikud või helikopteri?“ küsis June kingi jalga tõmmates.

„Ta küsis ainult sinu järele,“ vastas Ricky.

June haaras koti ja klambri, et niisked juuksed kinnitada, vilistas oma kollitõugu koerale Sadielle ning oli vähem kui viieteistkümne sekundiga uksest väljas. Ta jagas valvekordi Grace Valley teise arsti John Stone'iga ja sõitis linna uue kiirabiautoga. See oli nii uus, et ajas talle hirmu nahka, ja ehkki ta lülitas vilkurid ja sireenid tööle, ei sõitnud ta kiiremini kui tavaliselt. Oli varajane hommik. Ta ei tahtnud ühelegi loomale otsa sõita, maanteekurve sirgeks lõigata ega aeglase põllutöömasinaga kokkupõrkesse sattuda.

Ehkki June'i kasutada oli raadiosaatja, ei võtnud ta Tom Toopeekiga ühendust, et küsida tulistamise kohta, sest paljudel Grace Valley elanikel olid samuti saatjad. See oli nagu üks suur peosagedus. Muidugi, kui arvesse võtta, et nende linnas toppisid kõik oma nina võõrastesse asjadesse, võinuks ta neid niisama hästi raadio kaudu teavitada. Hiljemalt lõunaks on kõigile niikuinii üksikasjad teada.

Daniel ja Blythe Culley elasid keskmise suurusega harilikus rantšos, mille maatükile mahtus kaks ebataolist talli, viis karjaaedikut ja ohtralt rohumaad Rannikuahelike eelmäestikus. Kentucky päritolu hobuseinimestena olid nad alustanud väiksel, ent kümmeaastat tagasi oli neid tabanud suur edu ühe tükuga, kes oli osalenud San Franciscos ja San Diegos võistlustel, ning talli maine oli kõvasti paranenud. Hooldajad, aretajad, treenerid ja vahel ka võidusõitjad – nende palgal oli parkümmend abilist olenevalt sellest, kui palju nende juures parajasti hobuseid elas. Kliente vooris kõikjalt ja Culleydel jätkus aasta läbi tegevust.

June ei hakanud oletama, mis tallis võis juhtuda. Orus olid peaaegu kõigil tulirelvad, iseäranis juhul, kui nad elasid maal ja olid sunnitud metsloomadega rinda pistma. Ühel abilistest võis juhtuda õnnetus või vähetõenäolisemal juhul oli tekkinud sõnelus, mis lõppes vastasseisuga. Tallide juurde tõtates mõtles June hajameelselt, et Culleyde-sugused inimesed on tõeline maasool. Talle meenus, kui õnnelik ja pühendunud paar nad olid alati olnud. Vaiksed, ent sõbralikud ja abivalmid. Nad hoidsid omaette, sest maineka talli ülesehitamine nõudis kontimurdvat pühendumust. Farme-rid, rantšopidajad, viinamarjaistanduste omanikud, metsatöölised ja muud tegelased töötasid koidust ehani, magasid korralikult ja rassisid veelgi korralikumalt. Selleks oli tarvis tugevat partnerlust, tugevat abielu nagu Culleydel. June'il oli kahju, et abielupaaril polnud lapsi, keda oma valdustes üles kasvatada. Neist saanuks kõige imetlusväärsemad lapsevanemad.

Kell oli juba seitse, kuid päike piilus vaevu kõrgete puude vahelt ja maja ees oli õövastav udupilv. Tomi Range Rover oli majast ligi saja meetri kaugusel ja politseiülem seisis auto kõrval, püss mitte-ähvardavalt paremale õlale riputatud. Üks tünn oli külili lükatud ja Daniel lebas selle peal, püksid ebaviisakalt rebadel. Tema haavlitest kirjuks lastud tagumik tuuldus hommikuses jahedas tuuleilis.

„Daniel, mida kuradit...?“ alustas June ja väljus kiirabiautost, kott käes.

„See vanamoor on aru kaotanud,“ teatas Daniel.

„Kas *Blythe* tegi seda?“

„Tead siin veel mõnd hullu vanamoori?“ pöörutas mees vastu.

„Noh, ma...“ *Esiteks*, mõtles June, *pole nad vanad*. *Blythe* oli umbes viiekümne viiene ja Daniel võis olla veidi vanem. Raske määrata. Grace Valleysesse kolides olid nad noor paar ja June'il polnud seni tekkinud vajadust kumbagi neist ravida. Kuni tolle hetkeni polnud see talle veider tundunud. Miks nad pidanuks arstiabi vajades teise linna sõitma? Kas nad ei usaldanud June'i isa Elmerit, kes oli enne teda kohalik arst olnud? Nad said Elmeriga sõbralikult läbi. Võib-olla, erinevalt ülejäänud linnarahvast, *ei tahtnud* nad arstiga lähedased tuttavad olla.

„Kus Blythe on?“ küsis June viimaks.

Tom ei lausunud sõnagi, vaid osutas püssiga maja poole. June nägi läbi hommikuse udu Blythe'i terrassil kiiktoolis istumas, tulirelv mugavalt süles.

„Kas oled temaga rääkinud?“ pöördus June Tomi poole.

„Ainult ohutust kaugusest. Paistab, et ta vajab aega järelemõtlemiseks.“

„Kui lasete sel naisel kauem mõelda,“ sekkus Daniel, „marsib ta siia ja sihib mu pead. Oleksin pidanud laskma juba kolmkümmend aastat tagasi oma mõistust kontrollida, enne kui temaga mesti lõin.“

June silmitses mehe armilist ja põletikulist tagumikku. „Pea su kliinikusse viima, Daniel. Me vajame antiseptikut ja sidet... ja korralikke peene otsaga pintsette. Aga sinuga saab kõik korda.“ Ta kõhatas kergelt ja pomises pihku: „Kui armid välja arvata.“

„Kliinikusse lähen ma ainult ühel viisil, tohter – kõhuli lamades.“

„Arusaadav. Kas suudad ise peale ronida, kui ma kiirabiautost kandraami toon?“

„Võin proovida.“

„Samal ajal võiks keegi välja selgitada, kas me saame kuidagi Blythe'i aidata.“